

РЕШЕНИЕ

№ 7782

гр. София, 06.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1274** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Ингилизов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на адв. С. М., като пълномощник на Специализираната болница за активно лечение по детски болести „Проф. Иван Митев“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], представлявано от д-р Б. З. – член на Съвета на директорите, срещу РЕШЕНИЕ №5239 от 14.11.2023г. на Софийски районен съд (СРС), 106^{ти} наказателен състав по н.а.х. дело №2936 от 2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че първостепенният съд не е оценил и квалифицирал правилно допуснати в административно-наказателното производство нарушения на процесуалните правила, установени в ЗАНН. Освен това твърди, че в съдебното производство също е било допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.348, ал.3, т.1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), довело до ограничаване на процесуалното право на жалбоподателя Специализирана болница за активно лечение по детски болести „Проф. Иван Митев“ ЕАД (СБАЛДБ) в процеса по събиране на доказателства. Оспорва извода на първостепенния съд, че Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) въз основа на който е било издадено процесното Наказателно постановление (НП) е бил съставен в преклузивния тримесечен срок, установен в чл.34 ЗАНН. Претендира, че след като решаващият състав на СРС е приел жалбата за частично основателна, е следвало да отмени

обжалваното НП, вместо да го измени като преквалифицира санкционната норма. Изтъква, че нормата на чл.229, ал.3 от Закона за здравето (ЗЗдр.) не съдържа състав на административно нарушение, а е препращаща и следователно НП страда от порок, относим към приложимата санкционна разпоредба, което според него е основание за неговата отмяна, а не за изменение. Чрез процесуалния си представител адв. М. прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено НП №10/07.02.2023г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителната агенция „Медицински надзор“ (ИАМН) или евентуално делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира да му бъдат присъдени сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък и доказателства за извършването им.

Ответникът - ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, оспорва касационната жалба. В Писмен отговор с вх. №30683/31.01.2024г. и чрез процесуалния си представител юрк. Л. П. поддържа, че обжалваният съдебен акт е правилен и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор С. Софийска градска прокуратура (СП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №10/07.02.2023г., издадено от изпълнителния директор на ИАМН, на касатора СБАЛДБ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева, на основание чл.229, ал.3 ЗЗдр, за извършено нарушение на чл.100, ал.2 ЗЗдр. – „Всяко лечебно заведение е длъжно да извърши възможния обем медицински дейности при пациент в спешно състояние независимо от неговото гражданство, адрес и здравноосигурителен статут“.

С процесния съдебен акт е ИЗМЕНЕНО НП №10/07.02.2023г. като съдът е преквалифицирал санкционната норма в такава по чл.229, ал.3 във вр. с ал.1 ЗЗдр.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното от фактическа страна:

Специализираната болница за активно лечение по детски болести „Проф. Иван Митев“ ЕАД притежава разрешение за осъществяване на лечебна дейност с №МБ-195/30.08.2012г., издадено от министъра на здравеопазването. Съгласно представеното разрешение, в лечебното заведение е разкрита Клиника по нефрология и диализа с трето ниво на компетентност, в изпълнение на медицинския стандарт „Педиатрия“ и „Диализно лечение“. Осъществяват се и дейности по медицинските специалности: Педиатрия; Детска нефрология и хемодиализа и др.

По повод на постъпил в Министерството на здравеопазването (МЗ) сигнал за допуснати грешки и нарушения при медицински транспорт и при искане за хоспитализация на детето Ц. Н. В. от [населено място], област В., изпълнителният директор на ИАМН е възложил извършване на проверка на лечебното заведение в периода от 29.08.2022г. до 05.09.2022г. (Заповед № РД-13-749/25.08.2022г.). В хода на

проверката служители на ИАМН са констатирани следното: Сигналът касае детето Ц. Н. В., на 11 г., от [населено място]. На 10.07.2022г. с оплаквания от коремна болка, повръщане и диария детето е било прието за лечение в Многопрофилната болница за активно лечение (МБАЛ) „Св. П.“ [населено място]. На 11.07.2022г. и на 18.07.2022г. на детето са били направени две оперативни интервенции по спешност с поставени съответно оперативна диагноза: Appendicitis gangrenosa perforativa и оперативна диагноза: Peritonitis purulenta totalis и „Peus adhesionis post peritonitis“. Поради увреденото общо състояние, липсата на диуреза и клинично-лабораторни данни за задълбочаващата се остра бъбречна недостатъчност, на 19.07.2022г. е била проведена консултация по телефон с доц. М. и доц. Ш. от Университетската многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина (УМБАЛСМ) „Пирогов“, както и с д-р Д. и д-р Г. от Клиниката по нефрология и хемодиализа на СБАЛДБ „Проф. И. М.“. Било е взето решение за привеждане на пациента за лечение в лечебно заведение за болнична медицинска помощ с по-високо ниво на компетентност където има детска нефрология и хемодиализа, от каквито детето е имало нужда. Със заповед №112/19.07.2022г. на директора на Центъра за спешна медицинска помощ (ЦСМП) - В. е бил разрешен спешен транспорт на пациента Ц. В., с диагноза: Остра бъбречна недостатъчност по маршрут: МБАЛ В. - [населено място], СБАЛДБ „И. М.“, от екип: д-р И. Я. и шофьор - Р. М.. На 19.07.2022г. санитарен автомобил на ЦСМП - В. с медицински екип транспортирал детето от МБАЛ [населено място] до СБАЛДБ „И. М.“, като стартирал в 12:50 ч. и пристигнал на територията на СБАЛДБ „И. М.“ в 15:30 ч., което обстоятелство е документирано във фиш за спешна медицинска помощ №5452. Случаят е триажиран с код А1 - „Критичен спешен пациент, който е с животозастрашаващи признаци и симптоми“.

В хода на проверка не е установено да са били изготвени медицински документи за регистрация и документиране на извършен преглед/консултация на детето Ц. В. в СБАЛДБ, което е било в увредено общо състояние. Констатирано е, че пациентът е бил прегледан в превозното средство от д-р Т. Т. - анестезиолог-реаниматор, началник на Интензивното отделение за лечение на деца. Същата приела, че не е налице спешност по линия на острата бъбречна недостатъчност, която би могла да се яви животозастрашаващо състояние, както и че липсват признаци на шоково състояние. Приела също така, че пациентът, в неговото спешно състояние, попада в категория Б2-нестабилна или потенциално нестабилна пациент, при който според категорията на медицинския стандарт, заболяването има потенциал, но може да се усложни с животозастрашаващи симптоми. Д-р Т. установила от съпровождащата детето медицинска документация, че в епикриза няма данни за урологична консултация или ехографско изследване на отделителната система.

Според данните от фиша за спешна медицинска помощ, детето Ц. В. е пребивавало на територията на СБАЛДБ повече от три часа, без да бъде прието в лечебното заведение или да му бъде извършена медицинска дейност. Според проверяващият екип от ИАМН тежкото клинично състояние при детето, с параклинични и клинични данни за остра бъбречна недостатъчност, е налагала провеждането на специализирана консултация на специалист детски нефролог, с какъвто СБАЛДБ е разполагала.

Към момента на пристигането на пациента в СБАЛДБ в лечебното заведение не е имало специалист по детска нефрология. Това наложило д-р Т. да се консултира със специалист по детска нефрология и хемодиализа в същото лечебно заведение, според която преди постъпване на детето на лечение било необходимо да се изключат

причини за остра бъбречна недостатъчност, изискващи хирургична интервенция. В тази връзка било взето решение детето да бъде насочено към УМБАЛСМ „Пирогов“ с оглед уточняване на причината за острата бъбречна недостатъчност.

Представителите на ИА МН установили, че на 19.07.2022 г. от 15:30 ч. до осъществения преглед в УМБАЛСМ „Пирогов“ в 19:42 ч. детето Ц. В. е било на територията на СБАЛДБ без да му е извършен възможният обем медицински дейности при пациент в спешно състояние от дежурните специалисти, въпреки че лечебното заведение има сключен договор за консултативна дейност с детски хирург и детски уролог при УМБАЛСМ „Пирогов“. След приема на пациента в УМБАЛСМ „Пирогов“ било констатирано, че причината за бъбречната недостатъчност е с хирургична етиология, като въз основа на оказаната медицинска помощ спешното състояние било овладяно.

С АУАН №А-238/01.12.2022г. е констатирано, че на 19.07.2022 г., от 15:30 ч. до осъществения преглед в УМБАЛСМ „Пирогов“ в 19:42 ч., пациентът Ц. Н. В. е бил на територията на СБАЛДБ, като не му е извършен възможният обем медицински дейности при пациент в спешно състояние от дежурните специалисти в лечебното заведение. Според мотивите на АУАН с бездействието си лечебното заведение не е изпълнило правното си задължение по чл.100, ал.2 ЗЗдр, като в деня на неговото съставяне е връчен препис на упълномощен представител на лечебното заведение.

Производството е приключило с постановяване на процесното НП №10/07.02.2023г.

При проведения непосредствен разпит на актосъставителя съдът не е констатирал противоречия с установените в акта фактически положения. Показанията на свидетеля М. Н. са подробни, задълбочени и вътрешно балансирани, поради което следва да бъдат кредитирани без резерви, имайки предвид, че се подкрепят по еднопосочен начин и от приобщените по надлежния ред писмени доказателства, а това не налага отделното обсъждане на доказателствените източници. Единствената неточност в АУАН касае твърдението, че д-р Т. Т. е специалист по детска нефрология, който факт е опроверган в съдебната фаза на процеса. Съдът използва при формиране на вътрешното си убеждение по фактите и разказа на свидетеля Т. Т., която на етапа на съдебното следствие описва логично и последователно предприетите действия спрямо пациента в СБАЛМ, запознаването ѝ със съпровождащата го медицинска документация, проведените телефонни разговори със специалист по детска нефрология и липсата на такъв по време на престоя на детето в лечебното заведение, както и последващото му насочване към УМБАЛСМ „Пирогов“. Обстоятелството, че същата е извършила преглед в превозното средство, който не е бил документиран, се подкрепя еднозначно и от показанията на свидетеля И. Я. - лекар в ЦСМП - В., взела непосредствено участие при транспортирането на детето.

Въз основа на приетите в производство писмени и гласни доказателства решаващият състав на СРС е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът СБАЛДБ „Проф. И. М.“ е осъществил състава на вмененото му нарушение по чл.100, ал.2 ЗЗдр., във връзка с което правилно е била ангажирана

административнонаказателната му отговорност. Съдът приел, че административно-наказателният акт страда от порок, тъй като в него е не е изрично посочена разпоредбата съдържаща състава на нарушението – ал.1 на чл.229 ЗЗдр, а е указана единствено санкционната разпоредба на чл.229, ал.3 ЗЗдр., която е препращаща и съдържа предписание единствено досежно размера на санкцията за юридически лица. Независимо от това обаче, е обосновал извод, че този порок не е от категорията на съществените – водещи до отмяна на НП, а е отстраним в съдебната фаза на процеса, на основание чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН.

Тези изводи се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 105-^{ти} състав.

Касационният състав приема, че фактите по делото са били правилно установени от първостепенния съд, който е положил достатъчно усилия да разкрие обективната истина чрез разпита на актосъставителя и на пряко участвалите медицински специалисти по случая. Фактическите констатации на съда се базират на правилна оценка на събраните писмени и гласни доказателства. Касационният състав възприема становището, че при преценката дали е осъществен съставът на нарушението по чл.100, ал.2 ЗЗдр. не е от съществено значение сбърканата медицинска специалност на свидетелката Т.. Не са били съществено нарушени процесуалните правила и с отказа на съда да допусне поисканата от жалбоподателя СМЕ, тъй като посочените обстоятелства не са от значение за правилното решаване на спора.

Неоснователно е оплакването на касатора, че АУАН е бил съставен извън преклузивния срок по чл.34 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел и за дружествата за секюритизация, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора „а“ и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години. В случая, както правилно е приел първостепенният съд, нарушението се смята за установено и нарушителят за открит към датата на приключване на проверката – 05.09.2022г., тъй като едва към този момент са били установени релевантните факти и обстоятелства въз основа на които е обоснован изводът за извършено от лечебното заведение нарушение по чл.100, ал.2 ЗЗдр. От тази дата е започнал да тече тримесечният срок за съставяне на АУАН, който в случая е бил спазен.

Настоящият решаващ състав приема, че с изменение на обжалваното НП и преквалифициране на санкционната норма по чл.229, ал.3 във вр. с ал.1 ЗЗдр., първостепенният съд не е допуснал нарушение на процесуалния и на материалния закон.

Действително, съставът на нарушението се съдържа в разпоредбата на ал.1 на чл.229

ЗЗдр., която не е изрично посочена като правно основание за издаване на административно-наказателния акт – НП №10/07.02.2023г. Съгласно тази норма който наруши разпоредбите на този закон или нормативните актове по прилагането му извън случаите по чл.209 - чл.228в, се наказва с глоба от 100 до 600 лева, а при повторно извършване на същото нарушение - от 500 до 3000 лева. Когато нарушението по ал.1 е извършено от юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер от 500 до 2000 лева, а при повторно нарушение - от 2000 до 5000 лева (чл.229, ал.3 ЗЗдр.).

В случая няма спор, че нарушението по чл.100, ал.2 ЗЗдр. не попада в обхвата на санкционните норми по чл.209 – чл.228в. Не е спорно и обстоятелството, че неизпълнението на задължението за извършване на възможния обем медицински дейности при пациент в спешно състояние независимо от неговото гражданство, адрес или здравноосигурителен статут, изрично установено в чл.100, ал.2 ЗЗдр., представлява нарушение на този закон по смисъла на чл.229, ал.1 ЗЗдр. за което в ал.3 на същата норма е предвидено съответно наказание „имуществена санкция“.

В случая извършването на нарушението е безспорно установено със събраните писмени и гласни доказателства. Словесното описание на нарушението в АУАН и в НП съответства на установените факти и обстоятелства от една страна и на дадената им правна квалификация. При това и доколкото самата санкционна разпоредба на чл.229, ал.3 съдържа в себе си състава на нарушението, регламентиран в ал.1, касационната инстанция възприема извода на първостепенния съд, че непосочването изрично на тази норма, не представлява толкова съществен порок на НП, че да обоснове неговата отмяна. В конкретния случай нормата на чл.229, ал.1 ЗЗдр. съдържа само един състав на нарушение и точното му и ясно описание в АУАН и в НП - словесно и чрез самата нарушена норма на чл.100, ал.2 ЗЗдр., е дало възможност на наказаното лице да разбере обвинението и да упражни в пълен обем правото си на защита срещу него. Решаващият състав на съда приема, че с обжалвания съдебен акт на касатора не са предявени нови фактически положения, които надхвърлят предмета на административното обвинение по които последният не се е бранил до момента или съставомерни признаци от състава на нарушението, които до момента не са му били предявени.

По изложените доводи решаващият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №5239 от 14.11.2023г. на Софийски районен съд, 106^{-ти} наказателен състав по н.а.х. дело №2936 от 2023г.

ОСЪЖДА Специализираната болница за активно лечение по детски болести „Проф. Иван Митев“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], с адрес:1606 С., [улица], да заплати на Изпълнителна

агенция „Медицински надзор“, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1606 С., [улица] №3, сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №1274/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ
ЧЛЕНОВЕ**

Особено мнение на докладчика по делото Н. И.:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

По дело № 1274 по описа за 2024 г. на Административен съд София град

От съдия Н. Х. И., член на III касационен състав

Изразявам несъгласие с решението единствено по отношение на преценката дали констатирания порок представлява съществено процесуално нарушение или не. Според мен при така наличните писмени доказателства правилно съдът е отчетел, че е налице порок в санкционната разпоредба, като АНО е посочил разпоредбата единствено на чл.229, ал.3 от Закона за здравето. Неправилно обаче въззивния съд и мнозинството в състава са приели, че този порок е отстраним в хода на съдебното производство. Не е отчетено, че разпоредбата на чл.229, ал.3 от Закона за здравето е препращаща и че същата не съдържа в себе си състава на административно нарушение. Такъв се съдържа в правната норма на чл.229, ал.1 от Закона за здравето, към която цитираната в НП разпоредба на чл.229, ал.3 от ЗЗ препраща. Като не е направил връзка с нормата, която всъщност съдържа състава на административното нарушение, според настоящия член на състава, АНО е допуснал съществено процесуално нарушение, като е нарушил изискванията на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, които изискват да се посочи описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават и да се посочат законовите разпоредби, които са нарушени. В конкретния случай има некоректно и непълно посочване на разпоредбите, които се считат за нарушени, като с липсата на препращане към текста на ал.1 на чл.229 от ЗЗ въобще липсва твърдение в НП, че конкретното констатирано нарушение на чл.100, ал.2 от Закона за здравето е такова извън по чл. 209 - 228в от Закона за здравето. Липсата на факти относно самото нарушение не може да бъде запълнено от съда с изменение на наказателното постановление. Следва да се посочи, че разпоредбата на чл.229 от ЗЗ не е

чисто санкционна, а съдържа в себе си и състава на самото административно нарушение, за което се налага санкцията предвидена в този текст. Разликата в различните алинеи на текста е с оглед субекта на отговорността и вида и размера на предвижданата санкция, поради което и законодателят с оглед избягване на повтаряемост на диспозицията на правната норма е предвидил препращане към състава на нарушението описан подробно в чл.229, ал.1 от ЗЗ.

Соченото дотук според настоящия член на състава води на извод за незаконосъобразно наложена санкция, защото е цитирана само санкционна разпоредба без да се препраща към състава на административното нарушение. Сочената хипотеза не попада в приложното поле на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН.

Ето защо считам, че като изменя незаконосъобразно издаденото НП само в частта на приложената санкционна разпоредба и преквалифицира нарушението, районният съд е постановил решението си при неправилно прилагане на материалния закон. Респективно, решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно и като такова е следвало да бъде отменено, а подадената жалба следва да се бъде уважена.

СЪДИЯ: